

Svedectvo Carol Everett (Karly Everettevej)

(prepísané z videa, ktoré máte možnosť vidieť vedľa)

Prišla som vám povedať môj príbeh. A modlím sa, aby vám môj príbeh dal nové poznanie a vnukol nápady, ako sa aj vy môžete zapojiť do tohto úžasného úsilia pomôcť zachrániť životy priamo tu vo vašom meste.

Keď som mala 16 rokov, zistila som, že som tehotná. Je to už veľmi dávno a možnosti boli vtedy veľmi odlišné. Buď ste sa zatvorili doma a od hanby vám zmenili meno, alebo ste sa okamžite zobrali a tvárili sa, že dieťa sa narodilo predčasne. Pamätáme sa? Spolu s otcom dieťaťa sme si vybrali tú „zodpovednú“ možnosť, urýchlene sme sa vzali a dieťa sa akože narodilo predčasne.

Potom som otehotnela druhýkrát. Boli sme perfektná rodina, syn aj dcéra. Zatiaľ čo ja som pracovala, on – manžel vyštudoval umenie. Doštudoval v auguste a rozviedla som sa v novembri. Nebola to jeho chyba, bola to moja chyba. Nemala som zapustené základy v živote. Jedného dňa som sa na neho pozrela a uvedomila si: ja ťa už nemám rada. A tak som sa s ním rozviedla. Boli to neskoré 60. a skoré 70. roky. Slobodná láska, deti kvetov...

A po čase som našla toho muža, z ktorého mi búšilo srdce. Ale prišiel s podmienkou, že už nebudem mať viac detí. Spýtal sa: „**Ak otehotnieš, pôjdeš na potrat?**“ Vôbec som neplánovala otehotnieť, a tak som odpovedala: „Áno.“ A viete, čo sa stalo... Dva týždne po Roe v. Wade (*čítaj: rou verzus vejd*) – po schválení amerického zákona o potratoch, som zistila, že som tehotná. Bolo mi jasné, čo mám na výber: môj manžel alebo moje dieťa. Vybrala som si zle. Vybrala som si môjho manžela. Hneď ako som sa zobudila z anestézie, pamätám si ako som pozerala na televíziu a pomyslela som si: „Som vrah! Práve som zabila svoje dieťaťko.“

Ale nemôžete zavolať mame alebo najlepšej priateľke a povedať: práve som niekoho zabila, som vrah. Určite ma môj manžel pochopí, je predsa súčasťou tejto veci. Ale on povedal, že sme si zvolili najlepšiu možnosť a musíme žiť ďalej. Nenávidela som toho muža. Chcela som, aby trpel tak, ako som trpela ja a ako trpelo naše dieťa. A začala som počúvať môj hnev... Bola som mu neverná a po druhýkrát som sa rozvádza.

A vidím aj iné deštruktívne správanie v mojom živote. Týram svoju dcéru fyzicky aj mentálne, nechápajúc, že dieťa, ktoré som zabila interrupciou, bolo rovnakého pohlavia ako moja dcérka. A prvé dieťa? Príliš ho chránim. Očakávam, že sa polícia zjaví pred dverami so slovami: Pani, váš syn je mŕtvy a mimochodom, Boh je s vami aj teraz, a preto musíte žiť ďalej. Podvedomie! Aj moje deti boli obeťami tej interrupcie.

V mojom živote nič nefungovalo. Ale našla som čosi, čo fungovalo. **Začala som pracovať na potratovej klinike.** Vždy, keď som predala ďalšej žene interrupciu, ak som jej povedala, že je to dobré pre ňu, tak nejakým chorým spôsobom som sa týmto ospravedlňovala sama pred sebou. Začala som pracovať pre interrupčné kliniky. Pre muža, ktorý vlastnil štyri kliniky a dve z nich som viedla ja a vďaka mne ten muž dvakrát toľko zbohatol. Ale on sa o zisk nechcel podeliť, a tak som mu ukradla najlepšieho doktora. Lebo nie „ak“, ale „keď“ vám následkom interrupcie zomrie žena, musíte mať doktora, ktorý vám to pomôže zatajiť.

Prvý mesiac po otvorení kliniky sme urobili 45 interrupcií, posledný mesiac sme urobili 545 interrupcií. A prečo si pamätám tieto čísla? Lebo môj zisk bol 25 dolárov z každej interrupcie. 13 625 dolárov za posledný mesiac, ale **môj plán bol stať sa miliónárom**, na čo som potrebovala 40 tisíc interrupcií ročne. Mala som strategický plán. Musela som otvoriť päť kliník v okolí Dallasu (USA). Dve sme už mali a potrebovali sme do roka otvoriť ďalšie tri kliniky. Prvý mesiac by vykryl náklady, od druhého mesiaca máme zisk. Ale najprv sme si museli vyriešiť naše interné problémy.

Musím vám ale vysvetliť, **ako sa predávajú interrupcie**, lebo som si istá, že niektorí z vás ste ich predávali. Takže ako predáť interrupciu? Naším cieľom bolo predáť každému dievčaťu vo veku 13 až 18 rokov tri až päť interrupcií. A prečo sme mierili práve na tento vek? Lebo ak je pre ňu od mladosti interrupcia spôsob antikoncepcie, tak s tým bude pokračovať aj počas dospelosti. Preto bolo dôležité dostať sa k nej včas. Nemôžete ísť k 12 ročným dievčatám a povedať, že chcete, aby od budúceho roka začali tehotnieť. Takže musíte zlomiť ich prirodzenú hanblivosť, vzdialiť ich rodičom a ich hodnotám, aby si sa ty stal expertom v ich živote. A ako to urobíš? Predsa **sexuálnou výchovou.**

Počuli ste už, že tieto deti by nemali mať sex, ale oni ho aj tak budú mať. Tak prečo ich nenaučiť bezpečnému sexu? Alebo bezpečnejšiemu sexu? My predsa neučíme naše deti ako majú jazdiť opité a pritom bezpečne. Dávame im morálny príkaz: „Nejazdi opitý, lebo sa môžeš zabiť!“ Tak prečo robíme kompromis v tejto dôležitej sfére, v sexualite a **dávame im nízky cieľ, podľa ktorého majú sexuálne žiť, namiesto veľmi vysokého a najlepšieho cieľa, a to je absencia sexu až do manželstva, ktorý funguje každý jeden krát?!** Ale my sme to nepovedali, lebo sme sa chceli dostať k mládeži. A tak sme šli do škôl, do kostolov a povedali: „My naučíme vašu mládež bezpečnému sexu.“

Táto výchova začala v škôlke a práve teraz sa vyučuje ako povinná výchova. Takže zistite si, čo sa učí vo vašich školách. Možno to tu nie je problém, no mali by ste sa presvedčiť. Takže choďte do verejných knižníc, školských knižníc, pýtajte sa, čo sa vyučuje v školách, vypýtajte si curriculum, čiže plán vyučovania. Čo učia vaše deti? **Nedovoľte, aby začali hovoriť vašim deťom, že sex mimo**

manželstva je bezpečný. Nedovoľte sexuálnu výchovu v zmiešaných triedach, chlapci musia byť oddelení od dievčat. Toto má byť biológia a nie návod na sex. Definitívne nie návod na sex, lebo to je presne to, čo sme učili my.

Naša výchova začala v škôlkach. Posadila som deti do kruhu a všetky som sa ich spýtala na rovnakú otázku: „Ako vám rodičia nazvali to, čo máte medzi nohami?“ Viete tak ako aj ja, že každá rodina na svete to nazve inak. Takže kým prídete k 34. dieťaťu, všetkým je jasné, že ich rodičia vôbec nevedia, čo tam majú. Ale my sme to vedeli. Chlapci, toto máte vy a dievčatá, toto zasa vy.

Už ste stretli škôlkara, ktorý by sa za čokoľvek hanbil? Mali ste ich vidieť ako si to ukazovali. V 1., 2. a 3. ročníku táto agenda pokračuje. Zlomiť prirodzenú hanblivosť, vzdialiť od rodičov. Pohlavný styk v 1., 2., 3. ročníku. Tieto deti nezaujíma pohlavný styk, ale my sme použili také malé štvorcové knižky so šesť a sedem ročnými nahými modelmi s ukážkami, ako mať pohlavný styk. Jedna kniha pre celú triedu. Tie knihy sa už nepoužívajú. Teraz sa používajú knihy „Nie je to bocianom“ a sú pre 4-ročných a starších, alebo „Je to úžasné!“, „Je to perfektne normálne“. Tieto knihy sú všetky perverzné. Sú to karikatúry, rovnaké pohlavia spolu. Zahanbili by každého z vás. Chodte do vašich knižníc do časti sexuálnej výchovy a pozrite si tri knihy: „Nie je to bocianom“, „Je to perfektne normálne“ a „Je to úžasné“ a budete prekvapení z toho, čo tam nájdete. Ja som opakovane prekvapená vždy, keď vkročím do knižnice.

Vo 4. ročníku sú deti povzbudzované k masturbácii osamote, a potom v skupinkách 4 až 5 detí rovnakého pohlavia. Nevie, ako to súvisí s interrupciou, ale aj tak sa to deje.

A potom v 5. a 6. ročníku nastúpi niekto ako ja. To bola moja špecialita. Na prvej hodine sedeli v poslednej lavici, na poslednej hodine vpredu, mne pri nohách, lebo ja im porozprávam ako byť sexuálne aktívny. **Viete, je tak ľahké dosiahnuť, aby sa deti smiali na hodnotách svojich rodičov a v momente, keď všetci prikyvujú hlavou, že tie hodnoty (sexuálna zdržanlivosť) sú šialené a strašné, vtedy povie: „Pomohli by vám vaši rodičia, keby ste chceli mať sex a neotehotnieť? Nie! Príďte za mnou, tu je naša vizitka.“** A na druhý deň prišli.

Prišli a my sme im dali antikoncepciu a vedeli sme, že všetky otehotnejú. Ako sme to dosiahli? Dali sme im taký typ antikoncepčných tabletiiek, ktoré ak majú vôbec fungovať, musia sa brať každý jeden deň, presne v rovnakom čase. A my vieme veľmi dobre, že neexistuje tínedžer (*mladý človek*), ktorý by robil čokoľvek každý deň v rovnaký čas.

Pozreli sme sa na štatistiky, ktoré nám povedali, že **keď dievča začne používať antikoncepciu, jej sexuálna aktivita stúpne z nuly až jedenkrát za týždeň na päť až sedemkrát za týždeň** a tabletky nefungujú a my sa s ňou znova stretáme. A teraz sa bojí, lebo je tehotná. Keď nám zatelefonovala, odpovedali sme na druhé zvonenie niekým ako **špeciálne vycvičeným telepredajcom,**

ktorý predáva po telefóne. Nevolať sme ich telepredajcami, to by znelo príliš drsne. **Volali sme ich teleporadcovia.** Nie je to dojemné? Lebo keď sa priznala „asi som tehotná“, tak tento poradca si zobral papier, jeden papier pre každého zákazníka a začal čítať podklad, ktorý je predurčený na prekonanie každej námietky. Lebo to je predávanie. „My sa postaráme o váš problém, nikto o tom nemusí vedieť.“ „Kedy bol prvý deň vašej poslednej normálnej menštruácie?“ Akoby sa vás to pýtala doktorka. Dievča si vypočíta ten deň, povie ho takzvanej poradkyňi, ona určí deň pôrodu dieťaťa na kolese vyrobenom na vyrátanie dátumu, ale nehovorí o pôrode alebo dieťati a povie: „Ste tehotná 8 týždňov.“ Čo práve urobila? Potvrdila najhoršiu obavu toho dieťaťa a zasiala semiačko do zdĺhavého obchodného procesu.

„Ja som tehotná.“

„Je to dobrá alebo zlá novinka?“ Keby to bola dobrá novinka, nevolala by interrupčnej klinike. Tak keď odpovie „zlá“, poradca ju znova uistí, že sa o problém postará a nikto o tom nemusí vedieť. A prečo sa jej to vôbec pýtala? Lebo v nej hľadá strach. A prečo hľadá strach? Aby ho použila na zaistenie interrupcie. „Tvoji rodičia to nemusia vedieť. Nemusíš chýbať v práci.“ To dievča postupne rieši všetko, čo ju trápi a poradca jej pomáha vyzbrojený so všetkým, čo potrebuje. „Zožeň si peniaze a príď k nám.“

Soboty sú najrušnejšie dni v interrupčnom biznise. Piatky sú druhé a stredy tretie najrušnejšie dni. Najprv potratia tie veľké bábätká. Áno, potraty sa robia počas celých deviatich mesiacov tehotenstva. Prečo to robia? Nie kvôli Roe v. Wade (zákonu o potratoch), ale kvôli prípadu Doe vs. Bolton z Georgie (*–prípád v USA, kde súd rozhodol o tom, že ak je ohrozené zdravie matky, môže sa urobiť potrat počas celého tehotenstva, teda aj v deviatom mesiaci*). Rozhodnutie v ten istý deň ako Roe, že ak je ohrozené zdravie matky, interrupcia môže byť vykonaná počas celého tehotenstva.

Problém ale bol, že sme **vedeli, že do zdravia patrí aj mentálne zdravie.** A tak sme povedali tejto vytrasenej mladej žene: „Bol by pre vás problém pokračovať v tehotenstve až do pôrodu, však?“ Odpovedala „áno“ s úzkosťou. Je mi to ľúto, ale poviem vám, že najväčšie dieťa, ktoré sme *zabili - potratili* malo 32 týždňov a určite by prežilo mimo matkinej maternice. Interrupcie v tejto krajine – USA stoja od 300 dolárov v lowe (Ajove – štát v USA) po 12 tisíc dolárov v Kalifornii. Áno, ide o interrupciu v 2. a 3. trimestri, *teda aj po treťom mesiaci tehotenstva*. Tie „neskoré“ interrupcie robia ako prvé, lebo tá žena stratí viac krvi a bude sa dlhšie zotavovať. Takže ju privezú skôr, zariadia jej izbu hneď od začiatku. Za jednu hodinu môžu stihnúť tri interrupcie v 2. a 3. trimestri.

Povedzme, že doktor robí interrupciu v Atlante za 4 tisíc dolárov, 50% z toho mu ide do vrecka. 6 tisíc dolárov za hodinu nie je zlé, však? Ale všetci

vieme, že viac ako 90% interrupcií sú v 1. trimestri, *teda počas prvých troch mesiacov tehotenstva*. Zisk z 300 dolárovej interrupcie by nebol tak vysoký, ale **mali sme systém, ako urobiť 12 interrupcií za 1 hodinu**. Každý z našich doktorov mal dva tímy, dvoch asistentov, ktorí mu pomáhali. Prvý tím pripravil prvú ženu, ktorej doktor urobil interrupciu, zatiaľ čo druhý tím pripravil druhú ženu. Keď doktor skončil prvú interrupciu, prebehol cez chodbu, nezastavil sa vypísať správu ani urobiť kontrolu. Vošiel do druhej sály, vymenil si rukavice a začal vykonávať druhú interrupciu. Medzitým prvý tím odviezol prvú ženu na izbu, upratali sálu, pripravili tretie dievča a keď doktor skončil druhú interrupciu, prebehol znova cez chodbu a pokračoval. Takto doktor dosiahol 10 až 12 interrupcií za hodinu. V 1. trimestri si doktor nechal 1 tretinu, čo je 100 dolárov, 1 000 až 1 200 dolárov za hodinu.

Nechceli sme byť zodpovední za žiadne zlyhania našich doktorov, a tak neboli našimi zamestnancami, ale **nezávislými dodávateľmi**. Mali sme dva rôzne účty, do jedného sme inkasovali ich peniaze, do druhého naše peniaze. V deň ako dnes sme nevedeli, ktorý doktor bude robiť ktorú interrupciu, lebo v rušné dni sme mali 2 až 3 doktorov. Každá interrupcia mala svoj bloček (svoju účtenku), doktori ich na konci dňa zozbierali, priniesli na recepciu a my sme ich vyplatili v hotovosti, bez faktúr.

Zabudla som spomenúť jednu vec. **Rozdávali sme kondómy. Nerozdávali sme kvalitné kondómy, ale druhotriedne až nekvalitné kondómy**. A ak si myslíte, že tí rodinní poradcovia rozdávajú po krajine kvalitné kondómy, zamyslite sa znova. Nefungujú. Dali by sa povedať, že sú vyrobené tak, aby nefungovali. Dnes je 42% opakovaných interrupcií. 42% interrupcií sú *opakované interrupcie, teda druhá, tretia alebo ďalšia interrupcia u tej istej matky*.

Chcela som byť milionárom, pamätáte? A museli sme si vyriešiť svoje interné problémy. Preto som sa porozprávala s našim účtovníkom. Viete, na otvorenie ďalších troch kliník som mohla dostať pôžičku. A on mi odporučil veľmi **zaujímavého obchodného poradcu, ktorého poznal a ten sľúbil, že príde**. Bol veľmi zvláštny, nehovoril o peniazoch, nepovedal, koľko nám vyúčtuje a mne to bolo jedno. Ale donútil troch partnerov, aby sa s ním stretávali hodinu týždenne počas štyroch týždňov. Pre mňa žiadny problém, môj cieľ je byť milionárkou.

Keď som sa s ním začala stretávať, všimla som si, že je to úplne iný typ muža. Nikto z môjho sveta nebol ako on a on nebol ako nikto z môjho sveta. Dovtedy som si myslela, že aspoň zhruba poznám ľudí z môjho sveta a priznávam, že som asi dosť s ľuďmi manipulovala. Ale tento muž nepil, nepodvádzal svoju ženu, nedrogoval. Nechápala som to. Nevie, čo mi to napad-

lo, ale spýtala som sa ho: „Nie ste náhodou kazateľ?“ Odpovedal: „Áno.“ Hovorím: „Čo robíte na tejto klinike?“ **On odpovedal: „Boh ma poslal.“** A ja som vedela, že je to šialenec. Povedala som mu: „Ja mám Bibliu v prvej zásuvke v stole, pane,“ a bola to pravda, „a chcem, aby ste vedeli, že sa každý deň modlím.“ Neprezradila som, že sa modlím, aby žiadna z tých žien neumrela. Ale keď som mu povedala, že som unavená z týchto peňazí, nespravilo to naňho dojem. Povedal: „Carol, s diakonom sme sa modlili a ja verím, že Boh chce z tejto kliniky niekoho dostať von.“ **Povedal: „Niekto opustí kliniku do 30 dní.“**

Chcem, aby ste vedeli, že som sa potešila. **Vybrala som si osobu, s ktorou som chcela, aby odišiel.** Ale on pokračoval: „**Carol, Boh ťa miluje. Miluje ťa a vie, že nemôžeš byť dosť dobrá, že sa sama nedopracuješ, Carol, do neba sa sama nedopracuješ. Ale pretože Boh ťa miluje tak veľmi, pripravil ti únik. Poslal na zem svojho syna, Ježiša Krista, aby žil bezhriешný život a obetoval sa smrťou na kríži. A jednoduchou vierou v neho, ako tvojho Spasiteľa, sa tvoj život môže zmeniť. Bol by som zlý predajca, keby som ťa nepožiadal, aby si sa pomodlila, nech Ježiš príde do tvojho srdca.**“

Bola som vyjednávač celý život, je to jednoduchá žiadosť, pomodlím sa a umlčím toho muža. Ale on je kráľom divných modlitieb. Povedal: „Chcem, aby si opakovala po mne: Drahý Bože, som hriešnik. Prosím ťa, odpusť mi. Ďakujem, že si poslal svojho syna Ježiša, aby zomrel na kríži za moje hriechy. Vládni v mojom srdci ako môj Pán a Spasiteľ, nech pracujem v tvojom vinohrade. Amen.“

Podali sme si ruky, usmiala som sa, nastúpila som do svojho auta a smiala som sa celou cestou na kliniku. **Ten šialenec si vážne myslí, že opustím všetky tieto peniaze** a pôjdem na Floridu pracovať vo vinohradoch? Ja nie, ja určite nie!

Ale keď som vošla na kliniku, čosi sa stalo. Všetky ženy boli schúlené dole napravo a všetky plakali. Dovtedy som si to nikdy nevšimla. Začala som ich volať do mojej kancelárie. Pamätajte, mňa volali „kladivo“, lebo ak niektorá nechcela súhlasiť s interrupciou, priviedli ju ku mne, posadila som ju, povedala jej aká je pre ňu interrupcia dobrá, prečo je to najlepšie riešenie, vybrala som Bibliu, ak to bolo potrebné. Keď súhlasila a zaplatila mi, vypravovala som ju von.

Ale teraz som im začala hovoriť toto: **„Nie, nemusíš ísť na interrupciu. Tvoji rodičia ťa nezabijú, budú veľmi sklamaní, ale milujú ťa a budú pri tebe stáť. Chceš, aby som šla s tebou domov a porozprávala sa s rodičmi?“**

Áno, na konci toho dňa som bola veľmi zmätená. A nepovedala som si: „Aké úžasné, zachránila som tri bábätká,“ ale „stratila som 75 dolárov.“ **Peniaze, peniaze, peniaze.** A neviem prečo, ale vošla som do kancelárie, padla som na kolená a modlila sa od srdca: „Bože, ak existuješ, ak ma chceš mať niekde

inde, tak ma udri po hlave polenom dreva.“ Nevedela som, že ho mal poruke. Ale bolo to veľmi rýchle.

Na televíznom kanály 4 CBC Dallas odhalili, že **kliniky robia interrupcie ženám, ktoré neboli tehotné**. Poslali svoje novinárky k doktorom, aby to potvrdili. Nasadili im mikrofóny, poslali ich na našu kliniku, aby videli, či im predáme interrupciu, aj keď neboli tehotné. Prichytili nás s dôkazmi ako predávame interrupcie ženám, ktoré neboli tehotné.

27 dní potom, ako ten kazateľ povedal, že niekto kliniku opustí do 30 dní, som vedela, že som to bola ja. Nechcela som byť na tej klinike ani o minútu dlhšie. Nechcela som byť na mieste, kde zabíjajú deti. Chcela som odísť. Nevedela som, ako sa postarám o moje deti, nevedela som, čo budeme jesť, ale na tom nezáležalo, lebo som vedela, že Boh ma nechcel v obchode so zabíjaním. Zanechala som to 27. júla 1983. Ale nie ako šťastná pro-life žena (*žena odhodlaná chrániť život*), ale ako nahnevaná, ubolená žena, ktorá zabila aj deti, aj ženy. Jedna z 500 žien mala hysterektomickú kolostómiu (=choroba) a jedna z nich umrela.

Zabili sme 35 tisíc detí. A jedna vec, ktorú som si nemohla priznať, bolo, že som potratila vlastné dieťa.

Muž a žena, ktorí ma priviedli ku Kristovi, boli so mnou každý deň počas 18 mesiacov. A neľutovali ma tľapkaním po chrbte, ale **krmili ma Svätým Písmom**. Na každú otázku odpovedali s Písmom. A potom som našla žalm 139. A bolo to bijúce do tváre, že som zodpovedná za vraždu 35 tisíc detí.

Prvý Jánov list hovorí (1Jn 1; 9): **„Ale ak vyznávame svoje hriechy, on je verný a spravodlivý: odpustí nám hriechy a očistí nás od každej nepravosti.“** A po jednom, po desiatich, po stovkách, tisícoch som vyznávala, vyznávala, vyznávala. Ale neverila som, že mi bude odpustené za to, že som si nechala vziať vlastné dieťa. Zápasila som s tým. A napokon sa mi vykreslilo toto: Ak hovorím, že Kristova krv nestačí, tak ho znova pribíjam na kríž. A tak som vedela, že to musím prijať, aj keď som nevedela ako. A tak som si vytlačila na kartu 1Jn 1; 9: **„Ale ak vyznávame svoje hriechy, on je verný a spravodlivý“** a list Rimanom (Rim 8; 1): **„Teraz teda už niet odsúdenia pre tých, čo sú v Kristovi Ježišovi.“** A čítala som to znova a znova a znova, až kým som uverila. Tento proces nie je o tom, že nechápeš, že Ježiš ti môže odpustiť, ale **proces je odpúšťanie samým sebe za niečo tak strašné, ako to, čo sme spravili.**

Chcela by som vám ale povedať, prečo som dnes tu. Dnes večer som tu kvôli mojim trom neplánovaným tehotenstvám. Môj syn Joe Bob sa oženil a s manželkou sú rodičmi prvého plánovaného dieťaťa v celej našej rodine. Tak sa to plánuje, kúp gauč, potom auto, maj dieťa, potom ďalšie dieťa. Mali chlapčeka, potom chceli dievča a za 18 mesiacov mali aj to. A Boh mal prekvapenie

a za 11 mesiacov mali ďalšie malé dievčatko. Majú 17, 15 a 14 ročné deti. Zaslúžia si to.

Viete, rada rozprávam jeho deťom. Začala som svojim vnúčatám rozprávať o sexe veľmi skoro. Keď mali 10 rokov, nasadli do auta a povedali: „Dnes sa nebudeme rozprávať o sexe!“ A ja na to: „Áno, budeme!“ V 13 rokoch boli pripravené hovoriť o tom. Všetci z nich vedia, že ich otec je dieťa z kondómu. A vždy, keď im niekto bude tvrdiť, že kondómy fungujú, povedala som im, nech si pozrú fotku svojho otca. Nech si pripomenú, že kondómy nefungujú. Moja dcéra Kelly je príliš ako ja na to, aby som o nej hovorila. Je vydatá a má 13, 10 a 6 ročné dieťa.

Napokon, dnes večer som tu kvôli dieťaťu, ktorého život som vzala interrupciou. Celé roky som zápasila s tým, čo by som jej povedala, keby som prišla do neba. Spýtala by sa: „Mama, prečo si ma zabila?“ Čo by som jej povedala? Nakoniec som si uvedomila, že v nebi nie sú slzy. Keď prídem do neba, budem ju môcť objasť po prvýkrát. Dala som jej meno Hydey (*čítaj: hajdy*). Prečo som jej dala meno Hydey? Je to odvodené od slova „hidden“, čiže „schované“. Lebo ona, spolu s ostatnými miliónmi detí, je pred vami schovaná. Ale sú živé v srdciach ich matiek. Ani nevieme, koľko ich presne je, tak cez 50 miliónov. Kto vie, čo s nimi urobí Boh. Ak Boh použije všetko na dobro, kto vie, čo urobí s tou armádou detí.

Viem, toto je ťažké posolstvo. Modlím sa, aby ste počuli niečo, čo vám nejako pomôže zapojiť sa do tejto služby. Nemôžete poprieť, že Boh vás sem poslal z nejakého dôvodu.